

А на сабя ми сѣ кеседжии.“
Тога велить краля Шишманина;
„Не 'и земамъ, туку да ми да'ишь
Да ми да'ишь 'уба'а не'еста.“
Ѣ посвѣрши 'уба'а не'еста.
Дойде ко'а, дойде лепо време,
Да ми канить китени свато'и,
Поканило отъ край до край земя;
А негой-те мнуко'и не канилъ.
Тие ми сѣ мошне налютиле,
И ворѣтъ на своя стара майка:
„Айти майко, стара майчице!
Защо вуйко на свадба не канить?
Големъ пещешъ я ке му однесефъ
Ке му носефъ триста кила чейнца,
Други-отъ триста то'ари грозѣ,
Наймали-отъ триста руди овци!“ —
„Айви синкой, ай мили сино'и!
Ако вие ми имате атаръ,
Да о'ите на зорумъ по сватой
Ак' на свадба вуйко не ве кани.
Богъ го уби краля Латинина!
Кога свѣрши 'уба'а не'еста,
Кауль стори васъ да ве не зематъ,
За да пострамотить ваши вуйко.“ —
„Айти майко, айти мила майко!
Кого знаишь оти сме найюнакъ,
Него пуци на зорумъ по сватой!“
Тог' имъ велить нивна стара майка:
„Айви вие мой мили сино'и!
На васъ атаръ да не ви останить,
Оти Мирче наймалъ є поюнакъ.
Кога ойдофъ во зелена гора,
Кога ойдофъ ручегъ да му носамъ,
Си го найдофъ подъ евла заспано;
Кога Мирче душа поземаше,
Вѣрво'и-те ми 'и уборааше;
Кога Мирче душа пода'аше,
Вѣрво'и-те ми 'и исправаше;
По тва знаамъ, оти Мирче є поюнак.“ —